

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupený Mgr. Janou Roušalovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, č. j. 49 Az 74/2015 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2015, č. j. OAM - 353/ZA - ZA04 - ZA02 - 2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Brojil proti skutkovým a právním závěrům žalovaného a krajského soudu. Ty navíc považuje za nepřezkoumatelné. Je názoru, že mu měl být udělen azyl. K tomu poukázal zejména na situaci na Ukrajině a svou proruskou orientaci. Dále poukazoval na vady v řízení před krajským soudem. Dovožoval přijatelnost kasační stížnosti. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Kasační námitky neshledal důvodné. Navrhl kasační stížnost zamítnout, popř. odmítnout pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se také nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak

pokračování

i rozhodnutí krajského soudu požadavkům této judikatury plně dostála. Argumentace krajského soudu a žalovaného je srozumitelná a plně přezkoumatelná.

[10] Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného dodává, že nesouhlasí se stěžovatelem, že by se krajský soud dopustil pochybení, pro které by bylo nutno rozsudek krajského soudu zrušit. Jak již bylo výše uvedeno, tak by tomu bylo pouze tehdy, pokud by pochybení krajského soudu mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010 - 63, ze dne 10. 9. 2008, č. j. 6 As 72/2007 - 65, ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 3 atp. K pochybením ve smyslu výše uvedeného nedošlo. Krajský soud postupoval v souladu s právní úpravou, resp. judikaturou zdejšího soudu. Pokud stěžovatel konkrétně namítal, že soud měl ustanovené zástupkyni přiznat odměnu za nahlížení do spisu, konstatuje zdejší soud, že z protokolu o soudním jednání ze dne 13. 12. 2016 vyplývá, že samosoudkyně učinila při jednání dotaz na zástupkyni stěžovatele stran náhrady nákladů řízení. Zástupkyně sdělila, že žádá náhradu za převzetí věci, sepsí žaloby a účast při dvou soudních jednáních. Ze soudního spisu pak dále vyplývá, že krajský soud přiznal odměnu za požadované úkony. Nutno dodat, že podle úředního záznamu ze dne 16. 6. 2016 zástupkyně stěžovatele nahlížela do soudního spisu dne 25. 11. 2016 deset minut (přičemž jí byla přiznána odměna i za převzetí věci). Důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu není ani to, že v soudním spisu se dne 16. 6. 2015, kdy do něj nahlížela zástupkyně stěžovatele, nacházela pouze žaloba, rozhodnutí správního orgánu a usnesení o ustanovení zástupce. Ze spisu vyplývá, že krajský soud stěžovateli ustanovil zástupkyni usnesením ze dne 15. 6. 2015. Zástupkyně se dostavila k nahlížení do spisu hned následujícího dne, tj. dne 16. 6. 2015. Dne 19. 6. 2016 pak krajskému soudu doručila doplnění žaloby, ve kterém nepoukazovala na to, že by se nemohla seznámit s pro věc relevantními listinami. Takové námitky nebyly podle protokolu o jednání uplatněny ani při soudním jednání dne 25. 11. 2016 a dne 13. 12. 2016. Ze spisu nelze současně dovodit, že by zástupkyni stěžovatele bylo bráněno v nahlížení do spisu.

[11] Se žalovaným se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v tom, že správní spis poskytuje oporu pro závěr, že žádost o udělení byla podána účelově, ve snaze zlegalizovat pobyt. Jak přitom vyplývá z judikatury, snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, či rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ten se nezabýval výkladem transpoziční lhůty ve vztahu k směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013. Stěžovatel přitom ani konkrétně netvrdil, která skutková a právní stránka nebyla soudem posouzena v souladu s uvedenou směrnicí.

[12] Pokud pak stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav, odkazuje ho Nejvyšší správní soud rovněž na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS.

[13] Žalovaný a krajský soud se dostatečně zabývali i situací na Ukrajině, proruskou orientací stěžovatele a dalšími pro věc relevantními tvrzeními stěžovatele (příslušnost k sociální skupině atp.). Jejich postup plně odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Stejně tak se v souladu s právní úpravou a judikaturou zabývali tvrzeními stěžovatele o možném povolání do ukrajinské armády. Výkon základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49). V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Krajský soud se nadto (ve smyslu citované judikatury) zabýval i možností odepřít z důvodu svědomí a náboženství službu v armádě a vykonávat náhradní vojenskou službu.

[14] Institutem humanitárního azylu se pak zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v řadě svých rozhodnutí (rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16 atp.). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Z rozhodnutí správního orgánu nelze dovést, že by nebylo postupováno v souladu s právě uvedeným.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle ust. § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[16] Pokud pak stěžovatel žádal o přiznání odkladného účinku, odkazuje zdejší soud na § 32 odst. 5 zákona o azylu, podle něhož má kasační stížnost odkladný účinek ze zákona.

[17] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovateli byla v řízení před krajským soudem ustanovena advokátka Mgr. Jana Roušalová. Kasační stížnost však tato advokátka podala na základě plné moci ze dne 16. 1. 2017. Z tohoto důvodu nerozhodoval zdejší soud o přiznání náhrady podle § 35 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu